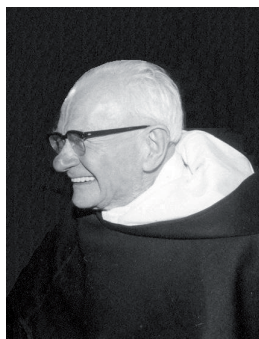

Annales Universitatis Paedagogicae Cracoviensis

Studia de Securitate et Educatione Civili I (2010)

Wojciech Bednarski, w zakonie Feliks (1911–2006), dominikanin, prof. dr hab., harcmistrz, kapelan harcerski, uczestnik tajnego nauczania

Urodził się 29 października 1911 r. w Przedzrymichach Małych, pow. Żółkiew, w rodzinie Stanisława i Barbary z Benowskich, szlachty zagrodowej gospodarzącej na roli. Miał jednego brata Jana, starszego o 17 lat. W czasie I wojny światowej ojciec i brat zostali powołani do służby wojskowej w wojsku austriackim; ojciec został ciężko ranny i wyniku odniesionych obrażeń zmarł w 1917 r. Po śmierci ojca wychowywał się pod opieką matki i ojczyma Tadeusza Irzykowskiego. Do szkoły powszechnej uczęszczał w rodzinnej miejscowości, a naukę w gimnazjum rozpoczął w Żółkwi w 1922 r., gdzie wstąpił do drużyny harcerskiej przy Bursie Polskiej. Odtąd harcerstwo przewijać się będzie przez całe jego życie.

Po V klasie gimnazjum w 1927 r. wstąpił w Krakowie do zakonu Dominikanów, otrzymując 17 września tr. imię zakonne Feliks. Jako zakonnik ukończył w maju 1931 r. IV Gimnazjum im. H. Sienkiewicza w Krakowie, zdając maturę typu humanistycznego. 25 września 1928 r. złożył pierwszą profesję zakonną, a 29 czerwca 1936 r. otrzymał we Lwowie święcenia kapłańskie. W roku następnym – 1937 – uzyskał na Uniwersytecie Jana Kazimierza, na podstawie pracy dotyczącej rozwoju dogmatów, magisterium z teologii. We wrześniu tegoż roku na polecenie o. Jacka Woronieckiego wyjechał do Rzymu, gdzie studiował na Uniwersytecie św. Tomasza Angelicum filozofię i teologię, uzyskując w 1938 r. licencjat, a 4 lipca 1939 r. – doktorat na podstawie pracy *Doctrina S. Thomae Aquinatis de pro passionibus Christi*. Wrócił do Polski i tu na Uniwersytecie Jagiellońskim nostryfikował swoją pracę doktorską. Rozpoczął też starania o habilitację, ale z powodu wybuchu wojny nie udało mu się tego sfinalizować.

4 września 1939 r. wyjechał do Lwowa, gdzie był początkowo pomocnikiem kapelana w szpitalu wojskowym na Łyczakowie, a następnie pracował z ministrantami i uczył religii. Zagrożony wywiezieniem na Sybir przeniósł się w 1941 r. do Żółkwi i przez rok uczył na tajnych kompletach licealnych i gimnazjalnych religii i propedeutyki filozofii. We wrześniu 1943 r. wyjechał do Krakowa, gdzie uczył kleryków teologii moralnej i prowadził wraz z prof. S. Świerzawskim tajne kursy tomistyczne. Opiekował się również ministrantami, stosując metodę harcerską. Pracował wówczas pod kierunkiem o. hm. Jacka Woronieckiego. Od 1945 r. wykładał także propedeutykę filozofii w Liceum św. Jacka. 7 marca tegoż roku, na wniosek władz harcerskich, został mianowany przez abpa A.S. Sapiehę naczelnym kapelanem harcerskim w archidiecezji krakowskiej. 15 czerwca 1947 r. Naczelnik Harcerzy przyznał mu stopień podharczmistrza. Funkcję kapelana bardzo aktywnie pełnił do

podporządkowania harcerstwa ZMP w 1949 r. W 1948 r. został przeniesiony do Poznania, gdzie uczył kleryków teologii moralnej, a niebawem wraz z nimi wyjechał do Warszawy (na Służew), gdzie równocześnie w ursynowskim liceum uczył religii i propedeutyki filozofii.

Od 1949 r. był profesorem i kierownikiem Katedry Etyki na Wydziale Filozoficznym KUL. Na tym stanowisku był następcą ks. bpa S. Wyszyńskiego, a poprzednikiem ks. K. Wojtyły, przy czym wraz z przyszłym papieżem uczył równolegle w latach 1954–1956. Nawiązała się wówczas między nimi serdeczna więź. We wrześniu 1954 r. zakończył rozpoczęty w 1939 r. w Krakowie przewód habilitacyjny. Tytuł pracy brzmiał *Metoda etyki wychowawczej w świetle epistemologicznych zasad św. Tomasza z Akwinu*. 27 czerwca 1957 r. otrzymał tytuł docenta. W KUL pracował do 1957 r. – łącznie przez siedem lat.

5 czerwca 1956 r. Papieska Akademia Teologiczna w Rzymie mianowała go swoim członkiem korespondentem. 25 października 1956 r. został przeniesiony do Rzymu, gdzie został profesorem teologii moralnej na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu św. Tomasza Angelicum. 21 maja 1959 r. otrzymał najwyższy tytuł naukowy w zakonie – magisterium św. teologii. Obowiązki profesora pełnił przez 30 lat – do 1986 r. W pracy naukowej starał się być wiernym uczniem o. Jacka Woronieckiego, ujmując teologię moralną oraz etykę pod kątem jej zastosowania w wychowaniu. W jego dorobku znajduje się osiem tomów przekładów i komentarza do *Sumy Teologicznej* św. Tomasza (do dwóch z nich przedmowę napisali ks. kard. S. Wyszyński i ks. kard. K. Wojtyła) oraz dziewięć rozpraw, w tym m.in. *Wychowanie młodzieży dorastającej* (ze słowem wstępnym ks. kard. K. Wojtyły), w którym jeden z rozdziałów poświęcił wychowaniu harcerskiemu.

Obok pracy naukowej uczestniczył aktywnie w różnych pracach Kościoła. Był m.in. od 1961 r. konsultorem Papieskiej Komisji Kościołów Wschodnich dla przygotowania Soboru Watykańskiego II, a od 1963 r. rzeczoznawcą tegoż soboru i zaprzysiężonym doradcą ds. Seminariów, Studiów i Wychowania Chrześcijańskiego. Współpracował przy redagowaniu dokumentów i opublikował sprawozdania z obrad soborowych. W czasie ostatnich siedmiu lat pobytu w Rzymie należał do Komisji Kongregacji Nauki Wiary. Wśród innych licznych obowiązków o. Feliksa należy wymienić pełnienie obowiązków sekretarza generalnego i współpracownika abpa J. Gawliny w Komisji przygotowującej obchody Milenium w Rzymie. Od 1979 r. pełnił funkcję głównego postulatora beatyfikacji królowej Jadwigi.

Równocześnie kontynuował swoją działalność harcerską. W 1960 r. został przyjęty w poczet instruktorów ZHP we Francji i przydzielony do Harcerskiego Ośrodka Szkoleniowego „Tatry” w Urbés (Haut Rhin), a 10 lutego 1965 r. otrzymał stopień harcmistrza. W związku z pełnieniem tych obowiązków niemal co roku część wakacji spędzał na obozach harcerskich. Ponadto trzy razy uczestniczył w międzynarodowych zlotach harcerskich. Po jednym z nich, 19 sierpnia 1982 r. zorganizował ognisko harcerskie w Castel Gandolfo, w czasie którego uczestniczący w nim Ojciec św. Jan Paweł II wygłosił gawędę.

Odnaczał się wybitną dobrocią. Był zawsze uśmiechnięty i życzliwy dla wszystkich. W Rzymie wszędzie chodził pieszo i w habicie. Z racji szczególnej bliskości z Janem Pawłem II nazywano go w Angelicum „przyjacielem Papieża”.

W 1971 r. Il Centro Letterario del Lazio – propagujące ideał jedności kultury i przyjaźni między ludźmi – przyznało o. Feliksowi złoty medal, a w 1972 r. – dyplom członkowski. W 1975 r. papież Paweł VI na zakończenie roku wiary obdarzył go srebrnym medalem jubileuszowym.

Od października 1982 r. do powrotu do Polski w 1993 r. przebywał w konwencie S. Maria Maggiore w Rzymie. W 1993 roku wrócił do Polski i zamieszkał w klasztorze oo. Dominikanów w Krakowie. Prowadził gorliwe życie zakonne i duszpasterskie. Był kapłanem żeńskiego III Zakonu, chętnie spotykał się z harcerzami, zwłaszcza w kościele św. Idziego. Do końca pozostał wierny harcerskim ideałom służby Bogu i Polsce.

Był doktorem honoris causa Wydziału Filozofii Chrześcijańskiej Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie.

Zmarł 1 lutego 2006 r. Został pochowany 6 lutego 2006 r. na cmentarzu Rakowickim w kaplicy grobowej oo. Dominikanów.

W.B. Szczęsny [pseud.], właśc. F.W. Bednarski, *W kręgu wspomnień harcerskiej piosenki*, Londyn [1975]; K.S. Hejmo OP, *O. Feliks Bednarski. Sylwetki Polaków w Rzymie*, „Kronika Rzymska” R. I, nr 5, s. 18–20; M. Młynarski, *Moja służba w ZHP 1945–1948*, Kraków 2000, s. 98; J. Wichrowicz, *O. Feliks Wojciech Bednarski OP*, „Studia Theol. Vars.” 32 (1994), nr 1, s. 169–192; J. Wojtycza, *O. Feliks Wojciech Bednarski OP. Pożegnanie*, „Gazeta Wyborcza” nr 37 z 13 II 2006 r., dod. „Kraków”, s. 8; *Zmarł o. Bednarski, dominikanin, profesor, tłumacz, pisarz*, <http://serwisy.gazeta.pl/kosciol/1,64835,3144668.html/> [2 II 2006]; informacje uzyskane przez autora od F. W. Bednarskiego.

Janusz Wojtycza